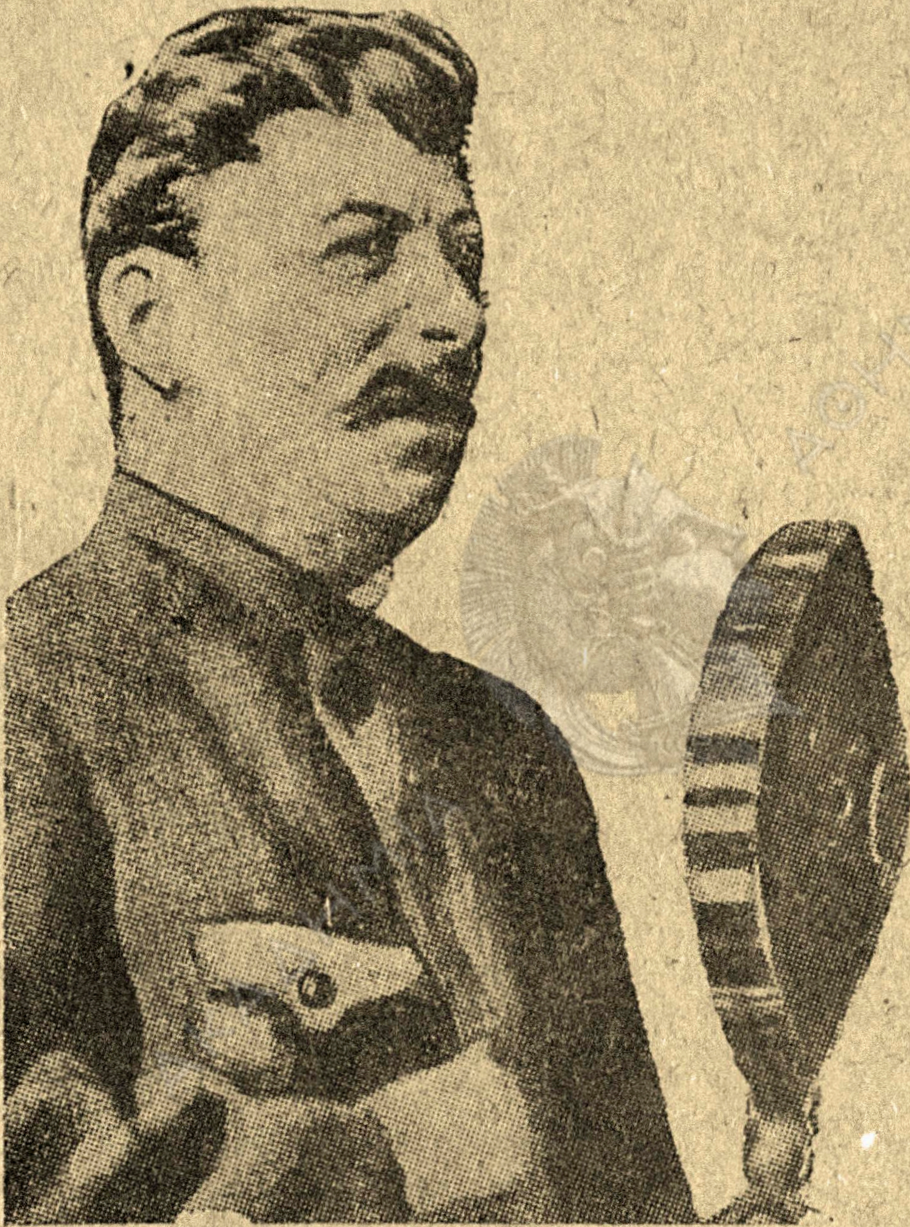

**Ο ΛΟΓΟΣ ΤΥ ΣΙΝΤΡΟΦΥ
Ι. Β. ΣΤΑΛΙΝ**

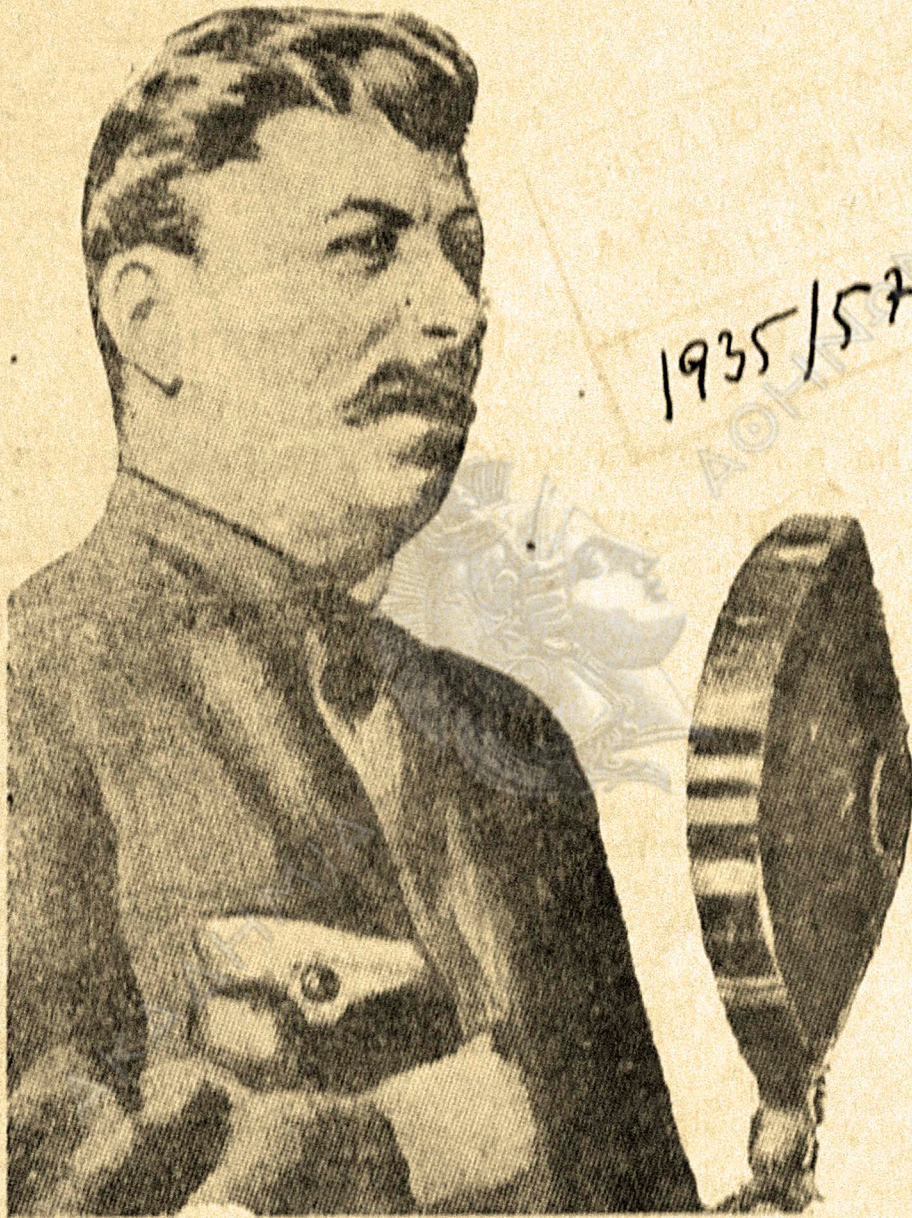

**ΣΤΗΝ ΠΑΣΙΝΔΕΖΜΙΚΗ ΣΙΔΙΑΣΚΕΠΣΙ
ΤΟΝ ΔΥΛΕΦΤΑΔΟΝ ΤΟ ΒΙΟΜΙΧΑΝΙΚΟΝ ΕΠΙΧΙΡΙΣΕΟΝ**

**ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931**

**Ο ΛΟΓΟΣ ΤΥ ΣΙΝΤΡΟΦΥ
Ι. Β. ΣΤΑΛΙΝ**

**ΣΤΗΝ ΠΑΣΙΝΔΕΖΜΙΚΗ ΣΙΔΙΑΣΚΕΠΗ
ΤΩΝ ΔΥΛΕΦΤΑΔΩΝ ΤΟ ΒΙΟΜΙΧΑΝΙΚΟΝ ΕΠΙΧΙΡΙΣΕΘΗ**

**ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931**

01471
30/1

Речь тов. И. В. Сталина

на всесоюзной конференции работников
промышленных предприятий

Перевод ГРИГОРИАДИ Ф.

Издание Греческого Из-ва „КОММУНИСТИС“

Крайлит № 871

Ст. ф. Б5 125x175

Тир. 3000

Ростов-Дон, тип. греч. Из-ва „Коммунистис“ Зак. 138

— Σύντροφε! Η δουλειά τις συνδιάσκεψής-σας κοντέθει να τελειώσουν. Τώρα θα επικιρόσετε τα ψιφίζματα. Δεν αμφιβάλλω, πως τα ψιφίζματά-σας θα γίνουν δεχτά ομόφωνα. Σ' αυτά τα ψιφίζματα—λίγο μω ίνε γνωστά—εγκρίνετε τος ελεγχτικούς αριθμούς τις βιομηχανίας για το 1931 κε δίνετε υποχρέοσι να τος εχτελέσετε.

Ο λόγος τυ μπολσεβέικου ίνε σοβαρός λόγος. Η μπολσεβέικη συνίθισαν να εχτελέσουν τις υπόσχεσες, πυ δίνουν. Μα τί σιμένι η υποχρέοσι να εχτελεστον η ελεγχτικη αριθμη για το 1931; Αφτο σιμένι, να εκσασφαλιστι γενικη άφκσις τις βιομηχανικισ παραγογισ κατα 45⁰/₀. Κι αφτο ίνε μεγάλο πρόβλημα. Κε εκσον αφτο, η τέτια υποχρέοσι σιμένι, πως όχι μονάχα δίνετε υποχρέοσι να εχτελέσετε το πεντάχρονό-μας σε 4 χρόνια—αφτι η δουλια ίνε πια αποφασιζμένη κε δε χριάζετε πια κανένα άλλο ψιφίζμα,—μα αφτο σιμένι πως πέρνετε τιν υποχρέοσι να τιν εχτελέσετε σε 3 χρόνια στους βασικισ αποφασιστικισ κλάδουσ τις βιομηχανίας.

Ίνε πολη καλη δουλια, πυ η συνδιάσκεψη δίνι υπόσχεσι να εχτελέσι το πλάνο τυ 1931, να εχτελέσι το πεντάχρονο σε τρία χρόνια. Μα μισ έχουμε πάρι μαθήματα „πικρισ πίρας“ κε κσέρουμε, πως η υπόσχεσες πάντα δεν εχτελούντε. Στις αρχες τυ 1930 δόθηκε επίσις παρόμια υπόσχεσι: να εχτελεστι το χρονιάτικο πλάνο. Τότε χριάζονταν να περισέπει η παραγογι τις βιομηχανίας-μας κατα 31-32⁰/₀. Κε όμως η υπόσχεσι: δεν εχτελέστικε. Η άφκσις τις βιομηχανικισ παραγογισ αποτέλεσε στην πραγματικότητα 25⁰/₀ στα 1930.

Χροστάμω να δόσουμε τιν ακόλυθη ερώτισι: δε θα επαναλήφτι τάχα το ίδιο κε στο φετινο χρόνο; Η καθο-

διγίτες, i δυλεφτάδες τις βιομηχανίας-μας, δίνουνε τώρα τιν υποχρέοσι να περιπέψουνε κατα 45⁰/₀ τιν παραγωγισ τις βιομηχανίας στα 1931. Μα πιά ενκίσι έχουμε, ποσ θα εχτελεστι αφτι i ιπόσχεσι; Τί χριάζετε για να εχτελεστων i ελεγχτικι αριθμι, για να δοθι άφκισι τις παραγωγισ κατα 45⁰/₀, για να κατορθοθι i εχτέλεσι τυ πεντάχρονου σε 4 χρόνια κε στυσ βασικυς κε αποφασιστικυς κλάδου—σε 3 χρόνια;

Γιαφτο χριάζοντε διο βασικι όρι.

Πρότα πρότα χριάζοντε να ιπάρχουν πραγματικες, ίτε όποσ σινιδίζυν σε μας να εκφράζοντε, αντικιμενικες δυνατότιτες για αφτο.

Κε κατα δέφτερο λόγο χριάζετε να ιπάρχι επιθυμία κε επιδεκσιότιτα να καθοδιγιθων i επιχίρισές-μας με τέτιο τρόπο, πυ αφτες i δυνατότιτες να εφαρμοστουν στη ζοι. Ιχαμε πέρισι τις αντικιμενικες δυνατότιτες για τιν πλέρια εχτέλεσι τυ πλάνου; Μάλιστα, ίχαμε. Αφτο το μαρτιρυν αδιαφιλονίκιτα γεγονότα. Τα γεγονότα αφτα ένκιντε σε τότο, ότι το Μάρτι κε Απρίλι τυ περαζμένο χρόνου i βιομηχανία έδοσε 31⁰/₀ άφκισι σε παραβολι με τιν προηγόμενι χρονια. Μπένι το έροτιμα: γιατί, το λιπον, δεν εχτελέσαμε το πλάνο για ολάκερο το χρόνο; Τί εμπόδισε; Τί έλιπε; Ελιπε i επιδεκσιότιτα να χρισμοπιθων i δυνατότιτες πυ ιπίρχαν. Ελιπε i επιδεκσιότιτα να καθοδιγιθων κανονικα τα εργοστάσια, i φάμπρικες, τα οριχία.

Ιχαμε τον πρότο όρο: τις αντικιμενικες δυνατότιτες για τιν εχτέλεσι τυ πλάνου. Μα δεν ίχαμε στον πρεπόμμενο βαθμο το δέφτερο όρο: τιν επιδεκσιότιτα να καθοδιγιθι i παραγογι. Κε ίσια-ίσια γιαφτο, επιδι έλιπε i επιδεκσιότιτα να καθοδιγιθων i επιχίρισες, ίσια-ίσια γιαφτο—

δεν εχτελέστηκε το πλάνο. Αντι 31-32% άφκισι, δόσαμε μόνο 25%. Βέβαια 25% άφκισι ίνε μεγάλο πράμα. Καμια καπιταλιστικι χώρα δεν ίχε στα 1930 κε δεν έχι τόρα άφκισι τις παραγογις. Σ'όλες δίχως εκσέρει τις καπιταλιστικες χώρες παρατιρίτε απότομι πτόσι τις παραγογις. Κε σε τέτιες σινθίκες ι άφκισι 25% ίνε μεγάλο θίμα προς τα εμπρος. Μα μπορούσαμε να δόσουμε παραπάνο. Ιχαμε γιαφτο όλες τις απαρέτιτες „αντικιμενικες“ σινθίκες.

Πιά ενκίσι ιπάρχι, ότι φέτο δε θα επαναλιφτι το περσινό κάζο, ότι το πλάνο θα εχτελεστι πλέρια, ότι ι δινατότιτες πύχομε θα χρισμοπιθον όπος πρέπι, ότι ι ιπόσχεσί-σας δε θα μίνι πάνο στο χαρτι;

Στιν ιστορία τον κρατον, στιν ιστορία το χορον, στιν ιστορία το στρατον ίσαν περίπτοσες, οπόταν ιπίρχαν όλες ι δινατότιτες για τιν επιτιχία* για τι νίχι, κε όμοσ αφτες ι δινατότιτες πίγεναν αμόντι, γιατι ι καθοδιγιτες δεν διέχριναν αφτες τις δινατότιτες, δεν κατάφερναν να τις χρισμοπιίσουν, κε ι στρατι κατατροπόνονταν.

Εχουμε όλες τις δινατότιτες, πο χριάζοντε για τιν εχτέλεσι τον ελεγχτικον αριθμον τυ 1931;

Μάλιστα. Εχουμε τέτιες δινατότιτες.

Σε τί ενκιντε αφτες ι δινατότιτες; τί χριάζετε για να ιπάρχουν στιν πραγματικότητα αφτες ι δινατότιτες;

Προτ' απόλα χριάζοντε επαρκι φυσικα πλύτι: μετάλεθμα σίδερο, κάρβουνο, νέφτι, στάρι, βαμβάκι. Ιπάρχουνε τέτια πράματα σε μας; Ιπάρχουνε. Κε ιπάρχουνε περισσότερα παρα σε κάθε άλι χώρα. Ας πάρουμε για παράδιγμα το Ιραλ, πο παρυσιάζι τέτιο σινδιαζμο πλύτον, παρόμιο με τον οπίο δεν βρίσκετε σε καμια χώρα. Μεταλέθματα, κάρβουνο, μολίδι, νέφτι, σιτάρι—κε τί δε

βρίσκετε στο Υραλ. Όλα βρίσκοντε σε μας εκσον απτε-
καυτεσκ. Μα κε καυτεσκ θάχουμε ετι διάθεσι-μας Ιετεραι
απο ένα-διο χρόνια. Απάφτι τι μερία, απτι μερία το-
φισικον πλύτον, ίμαστε εκσασφαλιζμένι πλέρια. Εχουμε
φισικα πλύτι πίοτερα απότι χριάζοντε.

Τί χριάζετε ακόμα;

Χριάζετε να ιπάρχι τέτια εκσυζία που να χρι-
τιν επιθιμία κε τι δύναμι να στρέπει τι χρισμοπίσι
αφτον τον τεράστιον φισικον πλύτον για όφελος τυ λαού.
Ιπάρχι τέτια εκσυζία σε μας; Ιπάρχι. Ινε αλίθια που
ι δουλιά-μας για χρισμοπίσι το φισικον πλύτον δεν τελιόνι
πάντα δίχος προστριβες ανάμεσα ετους δουλερτάδες-μας.
Πέρει λ.χ. ι σοβετικι εκσυζία αναγκάστηκε να διεκσάγι
αγόνα για το ζήτημα τυ εκιματιζμου δέφτερικ καρβυνο-
μεταλυργικικε βάσει, δίχος τιν οπία δε μπορόμε πια
να αναπτιχτόμε. Μα υπερνικίσαμε πια αφτες τις δικο-
λίεσ. Κε πολι γρίγορα θάχουμε αφτι τι βási.

Τί χριάζετε ακόμα;

Χριάζετε ακόμα αφτι ι εκσυζία να απολάθι τιν υπο-
ετίρικει τον εκατομυρίον μαζον τον εργατον κε αγροτον.
Απολάθι ι εκσυζία-μας τέτια υποετίρικει; Απολάθι. Σόλο-
τον κόζμο δε θα θρίτε καμια άλι εκσυζία που να απολάθι
τέτια υποετίρικει τον εργατον κε αγροτον όπος απολάθι
ι σοβετικι εκσυζία. Δε θα παραπέμπεσο σε γεγονότα τις
άφκεισις τις σοσιαλιστικικε άμιλας, ετα γεγονότα τις μα-
χιτικότητασ, ετιν καμπάνια τυ αγόνα για προαπαντικικο
διομυχανικο-ικονομικο πλάνο. Όλα αφτα τα γεγονότα
ετα οπία φένεστε χεροπιαστα ι υποετίρικει τις σοβετικικε
εκσυζίασ απο μέρυς τον εκατομυρίον μαζον, ινε γνωστα εόλυε.

Τί χριάζετε ακόμα για να εχτελεστυν κε να ιπαρ-
εχτελεστυν ι ελενχτικι αριθμι τυ 1931;

Χριάζετε ακόμα να υπάρχει τέτιο ρίστιμα, που νάνε ελέφτερο απτις αγιάτρεφτες αρόστιες του καπιταλισμου και που να δίνι σοβαρα πλεονεχτίματα απέναντι στον καπιταλισμο. Η κρίσι, η αεργία, η σπατάλι, η καχοριζικια του πλατιου μαζου—νά η αγιάτρεφτες αρόστιες του καπιταλισμου. Το δικό-μας το ρίστιμα δεν υποφέρει απάφτες τις αρόστιες, γιατι η εκσυζία θρίσκετε στα χέρια-μας, στα χέρια τις εργατικις τάκσις, γιατι διεφθίνουμε σχεδιαζμένα την ικονομία-μας, ριζορέβουμε με σχέδιο τα ρεζούρσα και τα καταμερίζουμε κανονικα στις κλάδους τις λαικις ικονομίας. Εμεις ίμαστε ελέφτερι απτις αγιάτρεφτες αρόστιες του καπιταλισμου. Εδο ίνε η διαφορά-μας, εδο ίνε το αποφασιστικο πλεονέχτιμά-μας απέναντι στον καπιταλισμο. Κιτάκστε, πός θέλουν η καπιταλιστες να θγόνε απτιν κρίσι. Κσεπέφτων στο μάξιμουμ το μεροκάματο του εργατου. Κσεπέφτων στο μάξιμουμ τις τιμες στις πρότες ίλες και στα τρόφιμα. Μα δε θέλουν να κσεπέσουν καθόλου τις τιμες στα θιομηχανικα προϊόντα. Αφτο ριμένι πως η καπιταλιστες θέλουνε να θγόν απτιν κρίσι σε λογαριαζμο το βασικον καταναλοτον του εμπορεβμάτου, σε λογαριαζμο του εργατου, σε λογαριαζμο του αγροτου σε λογαριαζμο του εργαζόμενου όλου του χορου, που παράγουν τις πρότες ίλες και τα τρόφιμα. Η καπιταλιστες πριονίζουν το κλαδι, πάνω στο οπίο κάθουντε.

Κε αντι διέκσοδο απτιν κρίσι, θγένι εμβάθινσι τις κρίσις, θγένι ριζόρεφσι νέου προιποθέσεων, που οδηγουν σε νέα, ακόμα πιο σκληρι κρίσι. Το πλεονέχτιμά-μας ένκιτε σε τύτο, ότι σε μας δεν ίνε γνωστες η κρισες τις υπερ-παραγογις, ότι δεν έχουμε και δε θάχουμε εκατομίρια άεργυς, ότι δεν έχουμε αναρχία στην παραγογι, γιατι διεκσάγουμε σχεδιαζμένοι ικονομία. Μα αφτο δεν ίνε όλο. Η χώρα-μας— ίνε η χώρα τις πιο ριγκεντρομένις θιομηχανίας.

Κι αφτο σιμένι, ότι μπορούμε να χτίσουμε τι βιομηχανία-μας στι θάσι τις πιο καλεις τεχνικεις κε χάρις σάρτο να εκσασφαλίσουμε προτόφαντι παραγογικότιτα τις δουλιαι, προτόφαντο τέμπο εισόρεφσις. Στα περαζμένχ ι αδυναμία-μας ένχιτε σε τύτο, ότι ι βιομηχανία-μας θασίζονταν στο εκορπιζμένο αγροτικο νικοκιριο. Μα αφτο ήταν. Τόρα πια αφτο δεν ίνε.

Αβριο, ίσος μετα ένα χρόνο, θάμαστε ι χόρα τυ πιο μεγάλο αγροτικο νικοκιριο. Τα σοβχόζια κε τα κολ-χόζια ίνε φόρμες τυ μεγάλο νικοκιριο, κε φέτο πια δόσανε το μισο όλυ τυ εμπορεβματικο σιταριύ-μας. Κι αφτο σιμένι, ότι το ρίστιμά-μας, το σοβετικο ρίστιμα, μας δίνι τέτιες δυνατότιτες χρίγορυ προχορίματος προς τα εμπρος, για τις οπίες δε μπορι να ονιροπολίσι καμια πυρζυάζικι χόρα.

Τι χριάζετε ακόμα για να προχορίσουμε προς τα εμπρος με εφτα μιλιον θίματα;

Χριάζετε νά ιπάρχι κόμα, αρκετα σιμπικνομένο κε ενιέο, για να κατεφθίνι τις προσπάθιες όλον τον καλύτερον ανθρόπον τις εργατικεις τάξεις σε ένα σιμίο, κε αρκετα έμπιρο για να μι διλιάσι μπροστα στις δυσκολίες κε να εφαρμόσι ριστιματικα τιν ορθι, επαναστατικι, μπολσεβεθίκικι πολιτικι. Έχουμε τέτιο κόμα; Μάλιστα, έχουμε. Ίνε ορθι ι πολιτικί-τυ; Νέ, ίνε ορθι, γιατι δίνι σοβαρες επιτιχίες. Αφτο το αναγνωρίζον τόρα όχι μονάχα ι φίλι, μα κε ι οχτρι τις εργατικεις τάξεις. Κιτάχστε πός μονχρίζον κε δεμονίζοντε ενάντια στο κόμα-μας ι γνωστι σ'όλος „ακσιότιμι“ τζέντλεμεν—ο Φιςς στιν Αμερικι, ο Τζέρτζιελ στιν Ανχλία, ο Πουανκαρε στι Γαλία. Γιατί αφε μονχρίζον κε δεμονίζοντε; Γιατι ι πολιτικι τυ κόματός-μας ίνε ορθι. Γιατι δίνι επιτιχία ίστερα απο επιτιχία.

Αφτες λιπον, είντροφι, ίνε κίνες ι δυνατότιτες, πο μας διεφκολίνυν τιν πραγματοπίεζιν τον ελενχτικον αριθμον τυ 1931, πο μας δίνυν τι δυνατότιτα να εχτελέσωμε το πεντάχρονο σε 4 χρόνια, κε στους αποφασιστικους κλάδους—σε τρία χρόνια.

Κ'έτσι ο πρώτος όρος για τιν εχτέλεσι τυ πλάνου—ι „αντικιμενικες“ δυνατότιτες—θρίσχετε σε μας.

Εχουμε όμος κε το δέφτερο όρο—τιν επιδεκσιότιτα να χρισμοπιώσωμε αφτες τις δυνατότιτες;

Μάλα λόγια ιπάρχι σε μας εστι καθοδίγιςι στις φάμπρικες, στα εργοστάσια, στα οριχία; Ολα ίνε εθνοικα εάρτο το ζίτιμα;

Διστιχος, όλα δεν ίνε εθνοικα εάρτο το ζίτιμα. Κε μεις, σαν μπολσεβέικι, έχουμε χρέος να το πόμε ανιχτα κε κεάστερα.

Τι ειμένι να καθοδιγι κανις τιν παραγογι; Σε μας δεν κιτάνε πάντα μπολσεβέικικα το ζίτιμα για τιν καθοδίγιςι τον επιχιρίεσον. Σε μας ειχνα νομίζυν, ποσ το να καθοδιγι κανις—ειμένι να υπογράφι χαρτια. Λιπιρο μα αφτο ίνε γεγονος. Κάποτε θυμάσε άθελα τυς μπομπαδύρος τυ Σεέτριν. Θιμάστε, ποσ ι μπομπαδύρα μάθενε το νεαρο μπομπαδύρο „μι επάνις το κεφάλι-εσ για τιν επιστίμι, μι μπένις μέσα στην υσία τις δουλιας, ας παν άλι να καταπιαστυν μάφτο, δεν ίνε δικί-εσ δουλια αφτο—δικί-εσ δουλια ίνε να καθοδιγιςι, να υπογράφιςι χαρτια“.

Πρέπι να παραδεχτύμε, οσο κε νάνε ντροπι για μας, ποσ κι ανάμεσα σε μας, ανάμεσα στις μπολσεβέικους, θρίσκυντε όχι λίγι τέτι, πο καθοδιγυν μέσον τις υπογραφιςις χαρτιον. Για να μπυν όμος στην υσία τις δουλιας, να κατέχυν τιν τεχνικι, να γίνυν νιχοκίριδες τις δουλιας—γιαάρτο τσιμυδια.

Πως μπορούσε να συμβι, ώστε εμεις, ι μπολσεβίχι, πυ κάναμε τρις επανάστασεις, πυ θύγαμε νικητες απτο εκλιρο εμφίλιο πόλεμο, πυ λίσαμε το τεράστιο πρόβλημα τις διμυργίας τις βιομηχανίας, πυ γιρίσαμε τιν αγροτια στο δρόμο τυ σοσιαλιζμου, πός μπορούσε να συμβι κε στο έργο τις καθοδίγισις τις παραγογις πασάρουμε μπροστα στο χαρτι;

Ι ετία ένκιτε σε τύτο, ότι το να υπογράφι κανις χαρτι ίνε εφκολότερο, παρα να καθοδιγι τιν επιχίρισι. Κ'έτσι πολι χοζιάισιθβενικι πίγαν πάνω ε'αφτι τι γραμι τις μικρότερις αντίστασις. Εδο υπάρχι κε δικό μας φτέκσιμο, φτέκσιμο τυ κέντρου. Εδο κε δέκα χρόνια ίχε δοθι το ζίθιμα: „επιδι ι κομμυνιστες ακόμα δεν καταλαβένουν όπος πρέπι τιν τεχνικι τις παραγογις, επιδι ακόμα χριάζετε να μάθουν πως να διεφθίνουν τιν ικονομία, ας διεφθίνουν τιν παραγογι ι τέχνικι, ι ινζενέρι, ι ιδικι, κε ρις, ι κομμυνιστες, μιν ανακατόνεστε στην τεχνικι τις δουλιας· μα χορις να ανακατόνεστε, μελετίστε κε μάθετε τιν τεχνικι, μάθετε τιν επιστίμι τις διεφθινσις τις παραγογις, δίχος να σταθρόσετε τα χέρια, έτσι πυ αργότερα μαζί με τυς αφοσιομένους σε μας ιδικυς να γίνεστε καθαφτο καθοδιγιτες τις παραγογις, καθαφτο νικοχίριδες τις δουλιας“. Τέτιο ήταν το ζίθιμα. Μα τί θύγιε στην πραγματικότητα; Πετάκσανε το δέφτερο μέρος τις φόρμουλας, γιατι το να μάθι κανις ίνε δίσκολο· όσο για το πρότο μέρος, το εκσεφίλισαν, κε ερμίνεψαν τιν μι ανάμικσι σαν άρνισι απτιν εκμάθισι τις τεχνικις τις παραγογις. Κε θύγιε θαλασοπίισι, βλαθερι κε επικίντινι θαλασοπίισι, απτιν σπία όσο νορίτερα γλιτόσυμε, τόσο το καλύτερο.

Ι ίδια ι ζοι πολες φορες προιπόθεσε ότι δεν πάνε καλά ι δουλιες ε'αφτο το ζίτιμα. Το „Σεσάχτινσχοε τέλο“

Ίταν η πρότι προιπόθεσι κε έδixε ότι λίπι η επαναστα-
τικι αγρίπνια στις κοματικες οργάνωσης κε τα επανηελ-
ματικα συνδικάτα. Η υπόθεσι αφτι έδixε, ότι η χοζιάιστθε-
νικι-μας καθιστερον επονίδιστα στο τεχνικο επίπεδο, ότι
η ινζινέρι κε η τέχνικη, δουλέθοντας ανεκξέλενχτα, κατα-
χιλαν εφχολότερα στο όρομο τυ βρετίτελστβο, πόσο
μάλον, πυ τυς πέρνουν το καταπόδι η οχτρι απο
εχσοτερικο με „πρόταξες“. Το δέφτερο Ίταν η δίχι τυ
„διομιχανικη κόματος“.

Βέθεα στι θάξι τυ βρετίτελστβο κίτε ο τακσικος
αγόνας. Βέθεα ο τακσικος οχτρος αντιστέχετε λιξαζμένα
στι ροσιαλιστικη επίθεσι. Μα μονάχα αφτο ίνε λίγο για
να κσιγίσι τιν τέτια πλύσια άνθισι τυ βρετίτελστβο.

Πός μπορύξε να θγι έτσι, πυ το βρετίτελστβο
πίρε τέτιες μεγάλες διάσταξες; Πός φτέι ράφτο; Εμισ
φτέμε. Εάν θάζαμε διαφορετικα τιν καθοδίγισι τυ νικο-
χιριω, εαν πολι νορίτερα περνύσαμε στιν εκμάθισι τις
τεχνικίς δουλις κε στιν κατάχτισι τις τεχνικίς, εαν σι-
χνότερα κε λογικα ανακατονόμασταν στιν καθοδίγισι τυ
νικοχιριω, η βρετίτελ δε θα κατόρθοναν τόσο να θλάψουν.

Πρέπι η ίδιη να γίνουμε ίδικη, νικοχιρίδες τις δουλις,
πρέπι να στρέψουμε τιν προσοχί-μας στιν τεχνικη, στις
τεχνικες γνώξες—νά πό μας έσπροχνε η ροι. Μα ότε η
πρότι, ότε κε η δέφτερι προιδοπίσι δεν εκσασφάλισαν τιν
απετύμενι στροφι. Ίνε πια κερος, κε μάλιστα προ πολυ
έπρεπε να στρέψουμε τιν προσοχί-μας προς τιν τεχνικη.
Ίνε πια κερος να πετάξουμε το παλιο ρίθιμα, το ρίθι-
μα πυ πέραξε ο κερός-τω, το ρίθιμα για τι μι ανάμικσι
στιν τεχνικη, κε να γίνουμε η ίδιη, ίδικη γνώξτες τις
δουλις, να γίνουμε η ίδιη πλέρι νικοχιρίδες τις δουλις.

Σίχνα ροταν γιατί δεν έχουμe μονοπρόσοπι αρχι (ετινονατσάλιε); Δεν έχουμe κε δε θάχουμe, ενόσο δεν κατέχουμe τιν τεχνικι. Εφόσον ανάμεσα σε μας, ανάμεσα στους μπολσεβίκους, δε θάνε αρκετο ποσο ανθρώπον, πο να κσέρουν καλα τα ζιτίματα τις τεχνικις, τις ικονομικις κε τον χριματιστικον υποθέσεων, δε θάχουμe πραγματικι μονοπρόσοπι αρχι. Γράψτε όσα πσιφίζματα θέλετε, ορκισθίτε με οπιαδίποτε λόγια θέλετε, μα αν δε θα κατέχετε τιν τεχνικι, τιν ικονομικι, τα χριματιστικα ζιτίματα τυ εργοστασίου, τις φάμπρικας, τυ οριχίου—δε θα θγι τίποτε.

Πα να πι, το πρόβλημα ένκίτε σε τύτο, ι ίδιι να κατέχουμe τιν τεχνικι, ι ίδιι να γίνουμe νικοχιριδες τις δουλιας. Μονάχα σάφτο ένκίτε ι ενκίσις, ότι τα πλάνα-μας θα εκτελεστον πλέρια, κε ότι ι μονοπρόσοπι αρχι θα εφαρμoστι.

Αφτι ι δουλια δεν ίνε θέβεια έφκολι, μα μπορι να υπερνικιθι. Ι επιστίμι, ι τεχνικι πέρα, ι γνόσεις—όλα αφτα ίνε πράματα πυ τα αποχτα κανις με τον κερο. Σίμερα δεν τάχις, μα άθριο θα τάχις. Το κιριότερο ένκίτε σε τύτο, νάχις μπολσεβίκικι επιθιμία, να κατέχις τιν τεχνικι, να κατέχις τιν επιστίμι τις παραγογίς.

Φτάνι να ιπάρχι επιθιμία κε όλα μπορουν να υπερνικιθου.

Μερικες φορες ροτάνε, δε γίνετε μίπος να αργίσομe τα τέμπα να αργοπορίσομe τιν κίνιςι. Οχι, δε γίνετε, σίν-τροφι! Δε γίνετε να κσεπέσομe τα τέμπα! Απ'εναντίας ανάλογα με τις δίναμες κε τις δυνατότιτες πρέπι να τα περιζέποσομe. Αφτο απετυν απο μας ι υποχρεοσές-μας. απέναντι στους εργάτες κε αγρότες τις ΕΣΣΔ. Αφτο απετυν

απο μας ι υποχρέοσές-μασ απέναντι ρτιν εργατικι τάξσ
όλο το κόζμο.

Να αργοπορίσμοε τα τέμπα—σιμένι να καθιςτε-
ρίσμοε. Κε τος καθιςτεριμένουσ τος χτιπαν. Κε μις δε
θέλομοε να θύμοε χτιπιμένι. Οχι, δε θέλομοε! Ι ιςτορία
τις παλιας Ρυςίασ ένχιτο ρε τύτο, ότι αδιάχοπα τι
χτιπύσαν για τιν καθιςτέρισι-τις. Τι χτιπύσαν ι μονκό-
λι χάνιδεσ. Τι χτιπύσαν ι τύρκι μπείδεσ. Τι χτιπύσαν
ι ρυιδι φευδάλι. Τι χτιπύσαν ι πολονο-λιθουανι πάνιδεσ.
Τι χτιπύσαν ι ανχλογάλι καπιταλιςτεσ. Τι χτιπύσαν ι
γιαπονέζι βαρόνι. Τι χτιπύσαν για τιν καθιςτέρισι-τις.
Για τι καθιςτέρισι τι μορφοτικι για τιν καθιςτέρισι τιν
κρατικι, για τιν καθιςτέρισι τι βιομηχανικι, για τιν κα-
θιςτέρισι τιν αγροτικι. Τι χτιπύσαν, γιατι τος ρίφερνε
ικονομικα, κε έμνιχσαν ατιμόριτι. Θιμιδίτε τα λογια του
προεπαναρτατικου πιτι: „Κε φτοχια ίςε κιόλα τάχις
άφθονα, ίςε κε πανιςχιρι, κε αδίναμι ίςε, μιτέρα Ρυςία.“
Αφτι ι κίρι μιθανε καλά αφτα τα λόγια του παλιου πι-
ιτι. Τι χτιπύσαν κε λέγανε: „Ολα τάχις άφθονα—πα
να πι μορι κανις να κερδίςι ρε θάροσ-ρυ. Τι χτιπύσαν
κε λέγανε: „ίςε φτοχια κε αδίναμι“—πα να πι μορι
κανις να ρε χτιπα κε να ρε λις-έδι, δίχοσ να τιμοριθι.

Τέτιοσ ίνε ο νόμοσ τον καπιταλιςτον. Το δίκιο του
ιςχιρότερο. Καθιςτερις, ίςε αδίνατοσ—πα να πι δεν έχις
δίκιο, πα να πι μορι κανις να ρε χτιπα κε να ρε
ρηλαβόνι. Ιςε δυνατοσ—σιμένι ποσ έχις κε δίκιο, πα να
πι πρέπι κανένασ να προφιλάγετε απο ρένα. Να γιατι
δε γίνετε πια να καθιςτερόμοε.

Στα περαζμένα δεν ίχαμοε, κε ότε μοροόσαμε να
χμοε πατρίδα. Μα τόρα, όπόταν ι εκρυςια ρε μασ ίνε
εργατικι, — έχμοε πατρίδα κε θα ιπεραρπιςτόμοε τιν

ανεξαρτησία-τις. Μίπος θέλετε να χτυπηθεί η σοσιαλιστική πατρίδα-μας και να χάσει την ανεξαρτησία-τις; Μα αν δεν, το θέλετε, έχετε χρέος σε συντομότητα προθεζμιά να λικνιζάρετε την καθιστέρισι-τις και να αναπτύξετε πραγματικά μπολσεβίικα τέμπα για την ανάπτυξι τις οικονομίας-τις. Αλλι όρόμι δε βρίσκοντε. Να γιατί ο Λένιν έλεγε τον καιρο του Οκτόβρι: „ίτε θάνατος, ίτε να φτάσουμε και να ξεπεράσουμε τις προχωρημένες καπιταλιστικές χώρες“.

Μίναμε πίσω απτις καπιταλιστικές χώρες κατα 50-100 χρόνια. Έχουμε χρέος να διατρέξουμε αφτι την απόστασι σε δέκα χρόνια. Ίτε θα το κάνουμε αφτο, ίτε θα μας κάτσουν στο ζβέρκο.

Νά τί μας υπαγορεύει η υποχρέοσι-μας απέναντι στους εργάτες και αγρότες τις ΕΣΣΔ. Μα έχουμε και άλλες, πιο σοβαρές και πιο σπουδές υποχρέοσες. Κι αφτες ίνε η υποχρέοσές-μας μπροστα στο πανκόζμιο προλεταριάτο. Κι αφτες συμπίπτουν με τις υποχρέοσες του πρώτου ίδους. Μα ειμς τις δάζουμε πιο πειλα. Η εργατική τάξι τις ΕΣΣΔ ίνε μέρος της πανκόζμιας εργατικής τάξης. Ειμς νικίσαμε όχι μόνον με τις προσπάθιες της εργατικής τάξης τις ΕΣΣΔ, μα και χάρις στην υποστήριξι της πανκόζμιας εργατικής τάξης. Δίχως τέτια υποστήριξι προ πολυ θα μας καταπατόσαν.

Λένε, ότι η χώρα-μας ίνε η μαγικη μπριγάτα του προλεταριάτου όλου του χορου. Αφτο ίνε πολυ καλά υπομένο. Για τί μας υποστηρίζει το διεθνές προλεταριάτο, με τί γενίκαμε αντάκει τέτιας υποστήριξης; Γιατι, πρώτι ειμς ριχτίκαμε στη μάχι με τους καπιταλιστες, γιατί πρώτι ειμς εγκαθιδρίσαμε εργατική εκουσία, πρώτι αρχίσαμε να χτίζουμε το σοσιαλισμο. Γιατι κάνουμε δουλια, που σε περίπτοσι επιτυχίας, θα αναποδογίρει όλο τον

κόσμο κε θα ελευθερώσει όλι τιν εργατικι τάξει. Κε τί χριάζετε για τιν επιτιχία; Χριάζετε να λικβιταρισει ι καθιστέρισι-μας, χριάζετε να αναπτιχτυν ιπειλα πολυσεβίχικα τέμπα χτισίματος. Χροστάμε να τραβίξουμε προς τα εμπρος έτσι, πυ ι εργατικι τάξει όλο το κόσμο βλέποντάς-μας να μπορέσει να πι νά-το το προτοπόρο τάγμα-μου, νά-τι ι εργατικι μπριγάτα-μου, νά-τι ι εργατικι εκουσία-μου, νά-τι ι πατρίδα-μου—κάνουμε τι δουλιά-τους, τι δουλιά-μας—καλα—θα τις υποστηρίξουμε ενάντια στους καπιταλιστες κε θα ανάψουμε τιν πανκόζμια επανάστασι. Εχουμε χρέος να δικεόσουμε τις ελπίδες τις πανκόζμιας εργατικις τάξει; Νέ, έχουμε χρέος να το κάνουμε, αν δε θέλουμε να ντροπιαστούμε στο τέλος.

Τέτιες ίνε ι υποχρέοσές-μας.

Βλέπετε, ότι ι υποχρέοσες αφτες μας ιπαγορέβουν μπολσεβίχικα τέμπα ανάπτυξει. Δε μπορο να πω, πως εκετικα με τιν καθοδίξει το νιχοκιριω δεν κάναμε τίποτε εάφτα τα τελεφετέα χρόνια. Κάναμε, κε πάρα πολλα μάλιστα. Διο φορές πέρισέψαμε τιν παραγογι τις βιομηχανίας σε είνχρισι με τιν προπολεμικι. Διμιουργίσαμε τιν πιο μεγάλι στον κόσμο αγροτικι παραγογι. Μα μπορόσαμε να κάνουμε ακόμα πιο πολλα, εαν εάφτο το διάστημα φροντίζαμε να κατέχουμε τιν παραγογι, τιν τεχνικί-τις, το χριματιστικο-ικονομικό-τις μέρος.

Το πιο πολι, χροστάμε σε δεκα χρόνια να διατρέξουμε τιν απόστασι, πυ μίναμε πίσο απτις προχοριμένες χόρες το καπιταλιζμου. Γιαφτο έχουμε όλες τις „αντικιμενικες“ δυνατότιτες. Λίπι μονάχα ι επιδεκσιότιτα να χρισιμοπιθών όπος πρέπει αφτες ι δυνατότιτες. Κε αφτο εκσαρτιέτε απο μας.

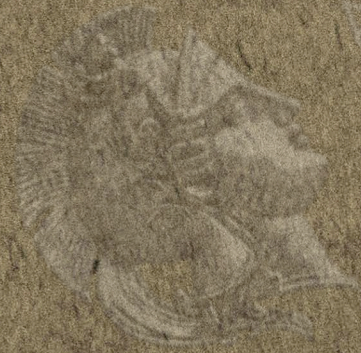
Κερος πια να τελιόσουμε με τι ράπια υστανόφκα: τις μι ανάμικσις στην παραγογι. Κερος πια να εκσικιόθουμε με άλι, νέα, αντίστιχι με τιν τορινι περίοδο υστανόφκα: να ανακατοθόμε ρόλα. Αν ίσε διεφθιντις τυ εργοστασίυ,—ανακατόσυ ρόλες τις δουλιες, ισχόρισε ρόλα, μιν αφίνις να σε κσεφέβγι τίποτε, μάθε κε κσανα μάθε. Ι μπολςσεβίχι πρέπι να κατέχυν τιν τεχνικι. Κερος πια ι μπολςσεβίχι να γίνυν ι ίδιι ιδιχι. Ι τεχνικι λίνι όλα στην περίοδο τις ανασινκρότισις. Κε ο χοζιάιστθενικος πυ δε θέλι να εκμάθι τιν τεχνικι, πυ δε θέλι να κατέχι τιν τεχνικι—δεν ίνε χοζιάιστθενικος, μα ανέκδοτο.

Λένε, πος ίνε δίςκολο να κατέχι κανις τιν τεχνικι. Δεν ίνε ροστο! Δεν ιπάρχυν τέτια φρύρια, πυ ι μπολςσεβίχι να μι μπορουν να τα πάρυν.

Εμια λίσαμε ένα ρορο δίςκολότατα προβλίματα. Εμια πίραμε τιν εκσυσία. Εμια γιρίσαμε το μεσέο στο δρόμο τυ ροσιαλιζμυ. Εμια κάναμε πια το πιο ρπυδέο απτιν άποπει τις ανικοδόμισις. Μας μίνανε όχι μεγάλα πράματα: να εκμάθουμε τιν τεχνικι, να κατέχουμε τιν επιστίμι. Κε ρα θα το κάνουμε αφτο, θα τραβίξυν τέτια τέμπα, για τα οπία τόρα ύτε να ονιροπολίζουμε τολμύμε. Κε θα το κάνουμε, αν θα το θελίζουμε πραγματικα.

(Ι ρινδιάςκεπει όρθια ρινοδέβι το ρ. Στάλιν με θιελόδιχι, παραταμένι οβάτςια. Φονας „υρα“ „ζίτο ο κρχιγος τυ κόματος ριν. Στάλιν!“)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΟΥΛΟΝ

ТІМІ 3 коп.

ЦЕНА 3 коп.

